

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ

Ε'.
 ΠΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο, ότι η Λόλα Μοντέζ δεν άργησε ν' απελευστη από τις θεατρικές άποτυχίες της. Κι' έζηση, καθώς ήταν, άφησε τη σπηγή και πήρε άλλο δρόμο, το σύμφωνο με τις κλίσεις της.

Έγινε έτσι σε λίγο καιρό η γυναίκα της... μόδας και όλοι οι θαυματούχοι του Παρισιού διεκδικούσαν την εύνοιά της, σκορπίζοντας το χρυσάφι προς χάριν της.

Στά 1845, η πρόην χορεύτρια ήταν συνδεδεμένη με κάποιον Ντεζαριέ, διευθυντή της έφημερίδος «Ο Τύπος», ηλικίας μόλις τριάντα δύο ετών, ο οποίος έφημιζόταν για τή πλούτη του.

Ο Ντεζαριέ είχε νοικιάσει για την αγαπημένη του ένα ώρατο διαμέρισμα στην οδόν 'Αγίου 'Ονορίου. Έκει η Λόλα ζούσε ήγεμονικά.

Στίς 20 Μαρτίου του ίδιου έτους, ο Ντεζαριέ συνάδευσε τη φίλη του στο «Παλαιό Ρουαίό», όπου δινόταν ένας καλλιτεχνικός χορός.

Στό τέλος κάποιου βάλς, η Λόλα είδε τό φίλο της να κάβεται μπρός σ' ένα τραπέζι και νά χαροπαλίζει. Τόν έπλησίασε τότε, έσκυψε από πάνω του κι' άρχισε νά του μιλάει καρδιά και νά γελάει. Οι άλλοι παίκται έκαναν ύπομονή και περιέμεναν νά τελειώσουν τό μυστικά τους οι δύο έρωτευμένοι.

Ένας όμως από αυτούς, όνόματι Ροζέμον ντε Μπωβαλόν, δέν μπόρεσε νά κρατηθή, κι' έπρωξε έλαφρά τή Λόλα.

—'Ε! δεσποινίς! τής είπε. Δέν μάς αφίνεις ήσυχους κι' εσύ ;...

Δέν πρόφτασε όμως νά τελειώση ο Μπωβαλόν την προσληπτική φράση του κι' ο Ντεζαριέ τόν πέταξε τό χωριά στό μούτρα και σηκώθηκε κατακόκκινος νά φύγη, μαζί με τή φιληράδα του.

Τήν άλλη μέρα, η Λόλα Μοντέζ, άντι τής συνθησμένης έπισκέψεως τού φίλου της δημοσιογράφου, έλαβε εκ μέρους του τήν ακόλουθη σημείωση :

«Φιλτάτη μου,

> Σήμερα πρόκειται νά χτυπηθώ με τόν ύβριστή σου. Γι' αυτό και δέν θάρθω όπως πάντα νά σε ιδώ. Σου σονιστώ νά είσαι έντελώς ήσυχη για τό αποτέλεσμα τής μονομαχίας. Μέσα εκ δύο ώρες τά πάντα θά τελειώσουν.

> Σου στέλνω λοιπόν χίλια φιλιά, Λόλα μου, αγαπημένη γυναικούλα μου...»

Πραγματικά, ύστερ' από δύο ώρες τά πάντα είχαν τελειώσει. Όχι όμως όπως τά περιέμενε ο διεύθυντής του «Τύπου», ο φίλος τής Λόλας.

Οι δύο αντίπαλοι χτυπήθηκαν με λύσσα και ο Ντεζαριέ έπεσε νεκρός, με μία σφαίρα στό στήθος!

Η μονομαχία αυτή προξένησε πάταγο στό Παρίσι και η Λόλα προσελήθη νά δώση εξήγησεις στό δικαστήριο.

—Λιποψία πολύ, είπε περίφωνα στους δικαστάς, πού ο κ. Μπωβαλόν δέν έχτυπήθηκε μαζί μου... Ο Ντεζαριέ δέν ήξερε νά σκοπεύει καλά... Έγώ όμως είμαι πρώτης τάξεως σκοπεύτρια... Σάς βεβαιώνω πως, άν αυτός ο κύριος μονομαχούσε μαζί μου, σήμερα δέν θάταν ζωντανός...
 Στά 'Απομνημονεύματά της η Λόλα — γιατί η περίφημη αυτή γόησσα άφησε κι' 'Απομνημονεύματα — αναφέρει ότι μεταξύ αυτής και τού φονευθέντος δημοσιογράφου είχε δοθεί άμοιβαία ύπόσχεσις γάμου.

—Έχετε, σύντεκνε, σουβλόροφες ;
 Κι' όμως οι άνθρωποι αυτοί όρασιπρίκαν και κρατήσανε τόν όρκο τους.

Και τήν ήμέρα αυτή έβριαναν νισσακί, γιατί δέν είχανε κλεμένο κρέας για νά φάνε !...

Ένα ποτήρι γάλα έπειτα στού Σμπάκου τό «μπάτο», παχύ και υοσοβολημένο, ήταν και τό δικό μας τό μοναδικό γεύμα, γεύμα όμως νόστιμο και πονακικό, τραφή θά νάμει κανείς τού Λία τού Θεού, πού τού την προσηφύσανε σταδόμενοι όλοι έκείνοι οι τραγούθο λόγοι, πού υψώνονταν σαν μαστοί τής γής, για νά θρέψουν τόν Θεό τους !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο πόθος της αυτός νά παντρευτή κάποιον, ήταν, φαίνεται, βαθειά ριζωμένος μέσα της, παρ' όλες τις περιπέτειες πού τής έτύχαιναν.

Μετά τόν θάνατο τού Ντεζαριέ, η Λόλα ροκάνισε μέσα σε διάστημα ολίγων μηνών όλες τις οικονομίες της και κατόπιν, για νά μεταρθεύη νά τή βγάλη πέρα, άρχισε νά πουλάει ό,τι είχε.

Επί τέλους, τόν 'Ιανουάριο του 1846, άποφάσισε νά ταξειδέψη στό Μόναχο, μαζί με τόν κάμητα Στάιβεργαλντ, ο όποιος έδέχετο ν' αναλάβη όλα τά έξοδά της.

Δυό μέρες πρδ τής αναχωρήσεώς της, η Λόλα γευματίζε σπίτι της, μαζί με τόν κάμητα, όταν έξαφνα άντήχησε τό κουδούνι.

— Ποιός είναι αυτός πουρθε νά μάς άνησυχήσει; φώναξε η Λόλα με κάποια νευρικήτητα στην ύπηρετρία.

—'Αλλ' η ύπηρετρία ούτε έφηνε, ούτε και μιλούσε.

— Διώξτον! τή διέταξε η Λόλα.

Η ύπηρετρία ύποκλήθηκε και βγήκε έξω. 'Αλλά σε λίγο ξαναγύρισε πάλι κρατώντας ένα έπισκεπτήριο.

—'Η Λόλα έγινε σχεδόν έξω φρενώδης: —Μά δέν σου είπα... φώναξε.

Δέν πρόφτασε όμως νά συμπληρώση τή φράση της, γιατί στό μεταξύ τό βλέμμα της έπεσε στό έπισκεπτήριο κι' άφησε ένα έπιφώνημα θαυμασμού.

Επάνω στό τετράγωνο εκείνο χαρτί ήταν γραμμένο τό όνομα τού Ρούνα-Σίγγ, τού μυστηριώδους 'Ινδού πού τήν παρακολουθούσε παντού, χωρίς νά εμφανίζεται, και πού είχε δυό δλώαληρα χρόνια νά λάβη ειδήσεις του.

— Άφησε τόν κύριο νά μητ, είπε άμέσως στην ύπηρετρία.

Και γυφίζοντας στον πλούσιο εύνοουμενο της, πρόσθεσε:

— Κύριε κάμη, με συγχωρείτε. 'Αλλά η έπισκεψη αυτή θάνα πολύ σύντομη. Θά μου κάνετε τή χάρι νά πάρετε μόνος σας τόν καφέ.

—'Εγώ δέν θά λείψω, παρ'όλα λίγα λεπτά...
 —Καλά, καλά, δέν πειράζει, τής άποκριθήκε ο κάμη.

Η Λόλα έτρεξε τότε καταχαρούμενη στό δωμάτιό της και έκοριξε άμέσως τό βλέμμα της στον καθρέφτη, για νά ιδή άν τής πήγαινε η τουαλέττα της.

Φορούσε ένα πρωινό φόρεμα πού τήν έκανε πολύ προκλητική, και ήταν πολύ όφραία χτενισμένη. Η θαλαμηπόλος της τήν κούταξε με καμάρι όταν μπήκε μέσα και τής είπε:

—'Ο κύριος περιμένει στό σαλόνι...
 — Πώς είναι ντυμένος;
 —'Όπως όλος ο κόσμος!

—Μά δέν παρατήρησεσ άπάνω του τίποτε τό έξαιρετικό;

—'Α, ναι, είναι χαλκόχρμος...
 —Καλά, καλά!

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, η Λόλα μπήκε γόηγορα στην αίθουσα, όπου τήν περιέμενε ο Ρούνα-Σίγγ.

Η Λόλα δέν μπόρεσε νά κρατήση έναν έλαφρό άναστεναγμό, όταν είδε τόν έπισκεπτή της ντυμένο με άπλά ρούχα τών πόλεων, με παπούτσια λουστρινένια και με γάντια λινά.

—'Α, πόσο ώραιότερος θά ήταν εκεί κάτω, στη Βουβάνη, με τή γραφική φορεσιά τού τόπου του!

Ο Ρούνα-Σίγγ τή χαρτέρησε και η Λόλα τού άπλώσε με ζωηρότητα τή χείρα της.

— Σάς ευχαριστώ, πρίγκηψ, με όλη μου τήν καρδιά, τού είπε, για όσα είχατε τήν καλωσύνη νά κάνετε για μένα...
 —Δέν έκανα παρ'ό μόνο τό καθήκον μου! άπάντησε ο 'Ινδός, ενώ έπαιρνε θέσι απέναντί της.

— Τό καθήκον σας! Δέν σας καταλαβαίνω! Έξηγηθήτε, παρακαλώ, πρίγκηψ! Τί έκανα για νά κερδίω την εύνοια και τήν προστασία σας; Σάς όφειλω μέχρι σήμερα έβδομηντα πέντε χιλιάδες φράγκα...
 —'Ας μη γίνεται λόγος γι' αυτά, παρακαλώ...
 —Μά, γιατί; Θυμοίμαι πως όταν μού δώσατε τά πρώτα χρήματα στη Βουβάνη, μού είπατε πως θά σάς ξαναρωθ στην Ευρώπη και θά σάς έξοφλήσω τό χρέος μου. Έγώ όμως δέν καταλαβαίνω τίποτε απ' αυτά...
 —Δέχομαι νά σας δώσω εξήγησεις, κυρία, αλλά μ' έναν δρο...
 —'Α, υπάχει και δρος; Είναι δύσκολος; Γι'ά νά τόν άκούσοιμε...
 Και η Λόλα προσπάθησε νά κοκκινισή.
 —Θά συγκατατεθήτε σε μία πρότασί μου; τή ρώτησε ο 'Ινδός.
 — Ποιά είναι αυτή;
 —Γυρίζω στις 'Ινδίες! Σάς άρέσει νά με ακολουθήσετε;
 —'Α! Έκαμε η Λόλα κι' άνοιξε κατάπληκτη τά μάτια της γιατι δέν περιέμενε μία τέτοια πρόταση. Νά γυρισω στις 'Ινδίες με σας; Και για ποιόν λόγο;
 —Θά σάς τόν πω άμα μού άποκριθήτε «ναί»!
 —Γι'ά νά σας άποκριθώ «ναί», πρέπει νά μάθω...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Τό πρωινό φόρεμά της τήν έκανε πολύ προκλητική...